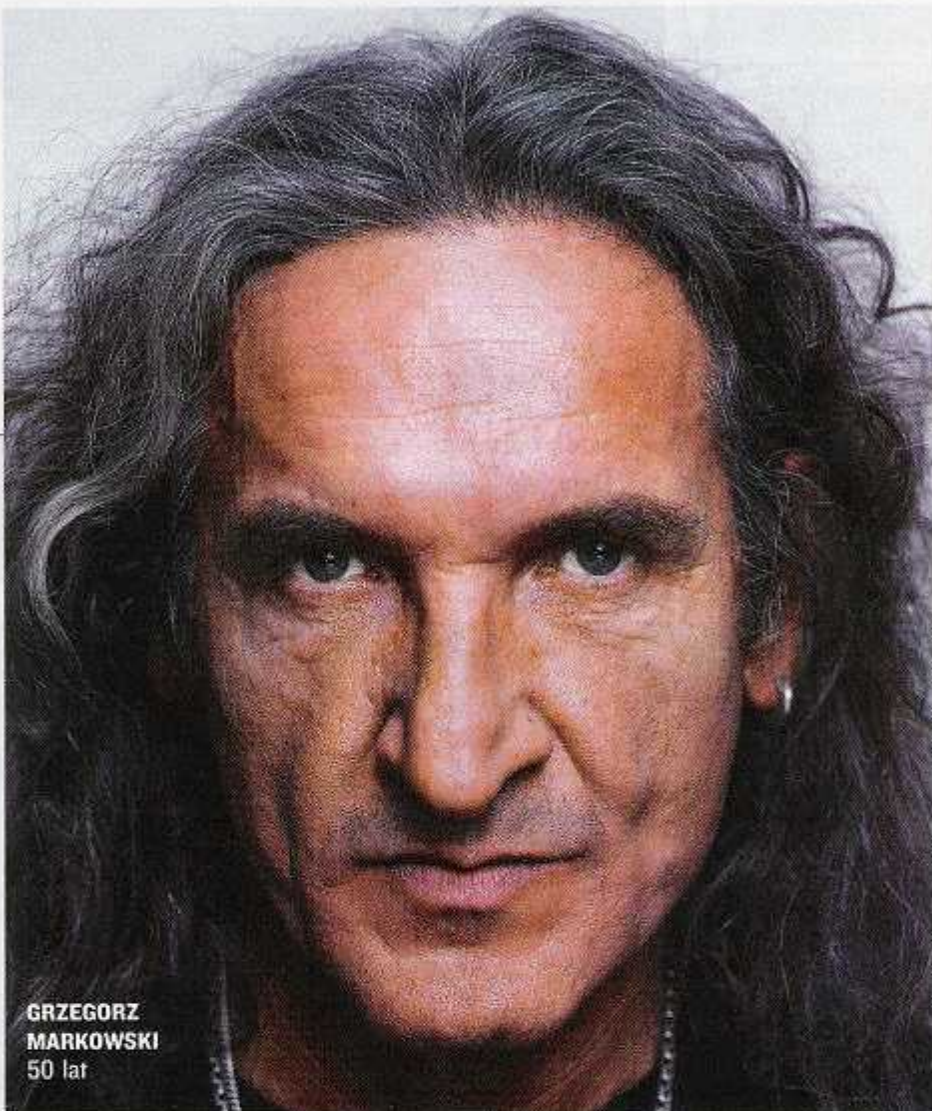

W naszej cywilizacji starość stała się rodzajem wstydlivej dolegliwości, którą należy leczyć. Ludzie przekraczający czterdziestkę czują się tak, jakby robili coś złego.

GRZEGORZ
MARKOWSKI
50 lat

Posiwiata gwiazda rocka

Nie żałuję młodości, bo prawdziwy sukces odniosłem po czterdziestce.

GRZEGORZ MARKOWSKI

Dobiegam pięćdziesiątki, ale nadal żyję życiem muzyka rockowego. Kiedy parkuję w centrum Warszawy, rozpoznają mnie pijacki oferujące pilnowanie auta. Nie obruszam się na nich, nie straszę ich policją, raczej chwilę z nimi pogadam i dam na wino. Nadal chodzę w dżinsach, utrzymuję się z koncertów i noszę długie włosy. Choć siwieją, nie farbuję ich. Udawanie młodszego jest śmieszne, a ja strasznie się boję śmieszności. Dlatego nie wstydę się publicznie pokazywać z dorosłą, 24-letnią córką, przeciwnie, cieszy mnie, że Patrycja radzi sobie w świecie show-biznesu. Nie odczuwam żalu i tęsknoty za latami młodości. Kiedy rozpadł się pierwszy Perfect, prowadziłem przez lata firmę budowlaną i w ogóle nie odbierałem tego jako jakiejś deklasacji. Przeciwnie, zyskałem poczucie siły i panowania nad

własnym losem. Zbudowałem dom, w którym do dziś mieszkam. W końcu zacząłem zarabiać solidne pieniądze i stać mnie było, żeby zabrać rodzinę na wakacje do Bułgarii. Nie spodziewałem się, że jeszcze wrócę do muzyki, a tak naprawdę gwiazdą rocka pierwszy raz poczułem się dopiero jako człowiek dojrzały, już po czterdziestce. To było w 1992 roku. Z kolegami zmontowaliśmy wtedy Perfect na cykl koncertów w Kanadzie. No i po powrocie zdecydowaliśmy się zacząć grać w Polsce, po prawie 10 latach przerwy. Pierwszy koncert reaktywowanego Perfectu w Polsce był w Katowicach. Miałem świadomość tego, że wcześniej, na początku lat 80., ludzie przychodzili na Zbyszka Holdysa, bo to on był gwiazdą i magnesem. Więc przed tym koncertem mówiłem sobie: przygotuj się na to, że przyjdzie 200-300 osób, które się w tym wielkim Spodku kompletnie rozplyną.

No, ale okazało się, że znalazło się 6500 osób, które kupiły bilety i chciały nas posłuchać, a potem z nami pośpiewać - mimo że nie było z nami Holdysa. Uływ czasu nie sprawia mi bólu, ale oczywiście ciepło wspominam epokę tamtego pierwszego Perfectu. To był czas Solidarności. Czulem, jak publiczność reaguje na każdy gest, wspólnota emocji i uczuć była niepowtarzalna. Tamta atmosfera zmieniła mnie jako człowieka, do dziś najważniejszy jest dla mnie autentyzm i emocjonalny kontakt z publicznością. Wiem, że świat się zmienił, że muzyka też się zmieniła, i wiem, że z moim zamiłowaniem do autentyczności jestem archaiczny, ale kompletnie nie sprawia mi to bólu. Nareszcie, kończąc 50 lat, gram to, co chcę, i tak, jak chcę. Nie muszę ulegać liderom, ale nie muszę też schlebiać gustom masowej publiczności czy naciskom wielkich wytwórni. I bardzo dobrze się z tym czuję.